

det maatte drøfte eller ikke drøfte, og hvad det maatte gøre Indstilling til Tinget om, og hvad ikke? Hvad Skade skulde Lovgivningsmagten have af at faa et Raad fra en saadan bredkirkelig Forsamling? Der er jo store kirkelige Spørgsmaal, der trænger sig frem, og som en Gang maa finde deres Løsning. Der er det Spørgsmaal, som det ærede Medlem lige har tangeret: den verdslige Stats Forhold til det indrekirkelige og aandelige. Der er f. Eks. Spørgsmaalet om Præsternes Uddannelse; jeg tænker her paa denne Uddannelses Forhold til Menighedens Tro og Lære. Det er dog vel ikke Meningen, at man med Vold og Magt vil hindre, at en saadan bredkirkelig sammensat Forsamling kommer til at give Raad i disse Sager, nemlig ud fra den Tankegang: kommer der en Indstilling af en saadan Forsamling, har Rigsdagen en moralsk Pligt til ikke ganske at negligere den.

Jeg kunde sammenfatte disse kirkepolitiske Bemærkninger i en Slutningsbemærkning. Jeg tror ikke, der er nogen som helst Fare for en reaktionær Strømning i denne Henseende indenfor Venstre. Skulde man i enkelte Kredse nære Forventning om, at vi skulde slaa over i en reaktionær Kirkepolitik i direkte Fjendskab med den Frihedslovgivning, der netop tidligere har kendetegnet Venstres Politik paa dette Omraade, vil de sikkert blive slemt skuffet. Paa den anden Side er der sikkert heller ingen Jordbund for en kirkeopløsende Politik indenfor Venstre, og skulde der ud over Landet og ogsaa indenfor vort Parti være ganske enkelte Mænd, der kirkepolitisk set hældede til de Radikale, saa vil jeg sige, at jeg tror alligevel ikke, at der er Grund for Oppositionspartierne til at strømme over af forhastet Glæde, for disse ganske faa taler sikkert betydeligt mere, end de tæller.

Jeg vil da slutte med Ønsket om, at Regeringen maa faa Lykke og Visdom til i denne Rigsdagsperiode at gennemføre en kirkelig Lovgivning, der ikke er reaktionær og ikke er kirkeopløsende, men viser en fornuftig og tilbørlig Hensyntagen til Raad fra ansvarsbevidst kirkelig Side, saa Livet maa kunne faa gode Vækstbetingelser indenfor vor Kirke, sagt med faa Ord: en bredkirkelig Kirkepolitik.

P. Andersen: En af de mest landsgavnige Institutioner, Samfundet og Klinikken for Vanføre, har været nævnt gennem en Forespørgsel af det ærede Medlem Hr. Simonsen og et Svar fra Undervisningsministeren. Denne Forespørgsel og dette Svar giver mig Anledning til nogle Bemærkninger om denne Institution. Den tidligere

Undervisningsminister nedsatte i Fjor et Udvalg bestaaende af Repræsentanter for hvert af de 4 store politiske Partier og et Par ministerielle Embedsmænd, en Repræsentation for Bestyrelsen for Hjemmet for Vanføre samt Institutionens Overlæge og Arkitekt. Dette Udvalg havde til Opgave at overveje Muligheden af en Udvidelse af Institutionen og søge at komme til Klarhed over, hvorvidt Institutionen skulde være hel eller delt, om den skulde blive, hvor den var, eller flyttes, og hvilke Foranstaltninger man i det hele taget fandt det formaalstjenligt at foretage straks. Der var nemlig indtraadt den beklagelige Begivenhed, at Regeringen havde solgt Frederiks Hospital. Paa Frederiks Hospitals Grund var der rejst nogle Døckerske Telte, hvor Børnelammelsespatienter var anbragte, ligesom der var rejst en Gymnastiksal til disse Patienter. Da Hospitalet og dermed Grunden nu var solgt, maatte de syge flyttes andetsteds hen, men der var ikke Plads til dem noget Sted. Institutionens Lokaler var overfyldte, og Ekspektancelisten var stor. I Institutionens Gaard kunde de Døckerske Telte ikke anbringes, for der var ikke Plads, og der var saaledes overhængende Fare for, at man maatte sende disse syge hjem eller have dem anbragt ude omkring. Det af den tidligere Undervisningsminister nedsatte Udvalg maatte da først og fremmest undersøge Muligheden for at skaffe Plads for de paa gældende syge. Derfor tog man under Overvejelse at købe en Naboejendom, som kunde erhverves og med nogle Forandringer bringes i en saadan Stand, at der kunde blive Værelser for Patienterne, ligesom der var Mulighed for i Gaarden at anbringe et Døckersk Telt. Forhandlingerne førte omsider til, at Ejendommen blev købt under Forventning af Rigsdagens Godkendelse, og her er saa formodentlig de syge førte hen.

Det ærede Medlem Hr. Simonsen spurgte, om der ikke var stor Pladsmangel for denne Institution, thi, sagde han, der var til Aarhus Byraad indgivet Andragende fra Overlægen om, at der maatte blive stillet fornødne Lokaler til Raadighed, saaledes at vanføre fra Aarhus og Omegn kunde blive behandlet ved Læger udsendte fra Institutionen her i København. Ogsaa dette Spørgsmaal om Undersøgelse af de vanføre ude omkring i Landet var til Behandling i det nedsatte Udvalg, men der var ikke i dette Udvalg, i hvert Fald ikke hos Rigsdagsrepræsentanterne, nogen Stemning for en saadan Fremgangsmaade. De vanføre ude omkring fra Landet skal en